

Fil; 1:21. (Lect: Fil; 1:12-30.)

Hogy érti tehát az apostol ezt az vitatkozásra ingerlő mondatot, hogy neki a halál nyereség? Talán ennyire elkeseredett? Oka épen lett volna a keserűségre. Már megint fogságban van, s azt látja, hogy az evangélium hirdetői közül is vannak, akik kajánul álnak az ő szenvedéseivel. Nem lenne csoda, ha elment volna még az életkedve is. Velünk megesik, hogy sokkal kisebb nehézségek kapcsán is úgy érezzük, hogy ezt már nem lehet elviselni, s hagynánk el akár egy fájdalmat okozó kapcsolatot, akár egy házasságot, akár egy gyülekezetet, de lehet, hogy akár még az élettől is elmenne a kedvünk.

Csak hogy azt látjuk, hogy az apostolnak egyáltalán nem ment el az életkedve. Egyáltalán nem látszik elkeseredettnek. Sőt. Ezt a levelet, melyben mai alapigénk található, az öröm levelének is szokták nevezni. Ebben a levélben biztatja az apostol a keresztyéneket arra, hogy örüljenek. „*Örüljete az Úrban mindenkor, ismét mondom, örüljete*” – olvassuk a 4. részben. De a ma olvasott szakaszban is azt mondja magáról „örülök” (18. vers). Nem azzal törődik, hogy a szolgatársak közül némelyek irigyek rá, nem azt nézi bennük, ami rossz, hanem azzal foglalkozik, ami jó; hirdetik az evangéliumot. S persze mindeközben nem vak, és nem naiv. Látja a háttérben lévő rosszat, a nem tiszta szándékot, azt is, amivel fájdalmat akarnak okozni neki. Látja, de nem engedi, hogy az határozza meg az érzéseit, a hangulatát, vagy hogy ez csorbítsa az életkedvét. Mert azt látjuk, hogy az idézett mondat ellenére, sőt annak realitásával együtt, az apostolban hatalmas élni akarás, hatalmas életszeretet van.

S itt álljunk is meg egy kicsit, mert egy fontos ponthoz jutottunk el. S hadd kérdezzem meg most tőled, hogy a te hangulatodat és érzéseidet mi határozhatja meg? A körülötted lévő jó, vagy a rossz? Találkoztam olyannal, aki csinált valami jól sikerült dolgot. Meg is dicsérték érte néhányan. De egyvalaki nem. És ki nem találjátok, hogy milyen lett a hangulata. Nem az számított, hogy amit csinált, jól sikerült. Nem az számított, hogy többen megdicsérték. Az számított, hogy pont az az egy, aki egyébként nem is állt hozzá annyira közel... S lett olyan szomorúság, mintha nem is jó dolgok történtek volna. A te hangulatodat a jó vagy a rossz határozhatja-e meg. Melyiknek engeded meg, hogy hasson rád? Tudatosan kell választani, mert ha nem figyelünk, hajlamos a rossz felülkerekedni.

Az apostol nem a rosszra figyel. Az apostol az Istenre figyel. És ez az egész életének, ez ennek a mostani levelének, sőt még ennek a „nyereség a halál” mondatának is a kulcsa. Az apostol a Jézusban láthatóvá vált, a Krisztusban megismerhető Istenre figyel. Arra az Istenre, akit egyébként már az Ószövetségben is úgy ismertek a vele élő, őt szerető emberek, mint aki még a rosszat is jóra tudja használni, a rosszat is jóra tudja fordítani. S ezért Isten kezében már nem is olyan félelmetes a rossz. Mert amit Isten kézbe vesz, az mind jóvá válik. Az Ószövetségben József volt ennek a klasszikusa. Talán emlékszünk erre. Az apja nem jó szülő, kivételezik vele, s megosztja ezzel a testvéreket. A testvérek nem jó testvérek. Gyűlölködnek, gyilkos indulat van a szívükben, és rabszolga sorra juttatják testvérüket. József gazdájának a felesége nem jó feleség. Nem hűséges típus, és pont Józseffel akarja megcsalni férjét. József tulajdonosa, Potifár, nem körültekintő bíró. A csapodár asszony szavára teljesen igazságtalanul börtönbe veti hűséges szolgáját. Mennyi ármány, mennyi bűn, ártószándék és rosszindulat. És Isten kezében mindez áldássá válik. Sok ember életét menti meg ezen a történeten keresztül. Isten nem veszi el az emberek szabadságát. Gonoszul akarnak cselekedni? Megtehetik. De Isten életakarát ez nem hiúsítja meg. Ha az emberire nézünk a történetben, akkor elkeseredhetünk. De ha az isteni szálát észrevesszük az események felett, boldogan adhatunk hálát. Így volt ez Pál életében is. *Fogságom az evangélium terjedését, sok ember üdvösségét, örökéletét szolgálja. Miért keserednék el, mikor nekem is ez a legfőbb vágyam, hogy terjedjen az evangélium?* – gondolja az apostol, ahogy ez szavaiból kiderül.

De hogy van ez a te életedben? Leragadsz mindig az emberek bűneinél, figyelmetlenségükönél, esetleges rosszindulatuknál, és engeded, hogy a rossz határozzon meg, vagy nézed a jót, az istenit? Keresed az emberi rossz helyett inkább azt, hogy hogyan van jelen Isten a történetben? S hiszed-e azt, hogy jelen van? Akkor is, amikor nem látod? Bízol-e abban, amikor szenvedsz a bűntől, amikor fáj mások viselkedése, meg amikor mindenféle rossz dolgok történnek, és egyáltalán nem látod az Istent, hogy Ő akkor is jelen van. S nem csak jelen van, de kézbe is veszi az eseményeket, és az ő kezében jóvá válnak a dolgok. S kézbe vesz téged is, és te magad is jobbá válhatsz. Ha tudod életed minden dolgában az Istent keresni, akkor sokkal boldogabb leszel. Mert akkor nem romlik el a kedved, mert meglátod az eseményekben és a téged körülvevő személyekben a jót, s a legfőbb jót, az Istent.

Az apostol így szemléli a dolgokat. Ezért örül még akkor is, amikor azt gyanítja, hogy valaki csak színlelésből hirdeti az evangéliumot. És örül a fogságban is, mert fogsága által is Isten terve valósul meg, mert őrei megismerik Jézus feltámadásának hírét, a kegyelmes Isten szeretetét. S ezért tud ajándékként tekinteni arra, ha nem csak az adatik, hogy hihet valaki Istenben, hanem az is, hogy szenvedhet érte. Mert látja, hogy kiváltság az, ha Jézus keresztyénjeit mi is hordozhatjuk. És örül. Örül, mert tudja, a szenvedések között, hogy „*a mi pillanatnyi kis szenvedésünk, minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez majd nekünk*” – ahogy

arról más helyütt ír (2Kor; 4:17). És Pál erre az eljövendő dicsőségre néz, és nem a pillanatnyi szenvedésre. Ezért örül. Örömmel és bizakodással van tele a szíve, mert hisz az Istenben. Elhiszi neki azt, hogy az ígért beteljesül, és csakugyan miénk lesz az örök dicsőség.

S Pál ezért tud nem csak a földi élet nehézségeire ilyen könnyű szívvel nézni, hanem még a halálra is. Pál, amikor a halált nyereségnek nevezi, egy csöppet sem dekadens. Sőt! Egyrészt teljesen realista, másrészt nagyon is bizakodó. Mert ő nem csak a szenvedésben látja meg az Istent, hanem még a halálban is. Miért nyereség Pálnak a halál? Mert számára Krisztus az élet. Pálnak nem a mulandó test az élet. Nem a föld nevű bolygó az élet. Nem a lélegzetvétel, vagy a földi élet élvezete az élet. Nem is az egészség vagy a szív dobbanása az élet. Pálnak Krisztus az élet. Pál meglátja a halálban azt, ami a hívő ember számára a halál. A Jézussal való még szorosabb életnek a kezdete. Pálnak már ezen a földön is Krisztus az élet, s a halál ezt nem elveszi, hanem fokozza. A halál egy költözés. Költözés Jézushoz még közelebb. Mert érzi, bármennyire is szoros Jézussal a közössége, mégis „*amíg a testben lakunk, távol lakunk az Úrtól*” (2Kor; 5:6). Ő maga írja ezt le. S tudja, hogy a halál nem más a hívő embernek, mint költözés Jézus közvetlen közelébe, és ez, ti. Krisztussal lenni sokkal jobb mindennél. S ha Jézushoz mehetünk, attól nem félni kell, hanem annak örülni lehet. Pál a halálban ezt látja, s ezért még a halálára gondolva is örül. Nem kétségbeesik, hanem örül. Nagy szó ez, hisz mást diktál a született életöszton, de Pálnak adott Isten valamit, ami nagyobb az életösztonnál. Ezt a valamit hívják úgy, hogy keresztyén hit.

S itt akkor álljunk meg ismét egy gondolatra! Mert itt hitünk titkához és központjához érkeztünk. Nem rég voltam egy kiscsoportban, ahol a megtérésről beszélgettünk. Én általában úgy szoktam definiálni a megtérést, hogy egy életre szóló döntés, amely arról szól, hogy ezután mindenben Jézusnak kívánok engedelmeskedni. Ez egy olyan definíció, amely az én pragmatikus gondolkodásmódomnak nagyon jól megfelel. De volt egy másik lelkész is a csoportban, (ő nem annyira pragmatikus, hanem inkább dogmatikus gondolkodású volt), és ő azt a meghatározást adta, hogy az a megtérés, amikor az ember szilárd hittel elhiszi, hogy Isten neki Jézusért örökéletet ajándékozik. S utána már nem úgy gondol a halálra, hogy „*majd meglátjuk mi lesz utána, meg ki tudja, hogy hova kerülök, meg azért bizonytalan vagyok, mert hát én meg sem érdelem*”, hanem úgy, hogy „*tudom, hogy nem érdelem meg, de elhiszem Istennek, hogy ő nekem Jézusért örökéletet ajándékozik*”. És teljesen igaz, úgyhogy én is csak helyeselni tudtam. Mert bizony ez a gondolat és hitbeli meggyőződés állhat csak az engedelmességre való döntés mögött. Hiszem, hogy örökéletem van. S hadd kérdezzem meg most tőled, Testvérem: Hiszed-e hogy örökéletem van? Hiszed-e, hogy a halállal nem véget ér az élet, hanem egy magasabb szintre, egy boldogabb világban jutsz? Hiszed-e, hogy ez veled is így van, nem az érdemeidért, hanem Isten kegyelméből, melyet a hiteddel elfogadsz? Hiszed-e ezt?

Ha igen, akkor már nem annyira félelmetes a halál, mert az apostollal együtt tudjuk: Krisztus az élet. Ebben a meggyőződésben erősödjünk meg! Ámen.

1. A Fil; 1:12-30 alapján vizsgáljátok meg, hogy milyen körülményei voltak a levél írásakor az apostolnak? Mi minden keseríthette őt?
 2. Az ige alapján állapítsátok meg, hogy adott körülményei között milyen hangulata volt az apostolnak?
 3. A felolvasott szakasz alapján mit látunk? Hogyan viszonyul az apostol az élethez és a halálhoz?
 4. Az igehirdetés hivatkozik az ószövetségi József történetre. Hol találjátok meg a Bibliában, és pontosan hogy is megy az a történet? (Aki nem emlékszik rá pontosan, annak érdemes elolvasnia. /olvasmányos/)
- a) Mennyire határozza meg hangulatod a környezeted? Mennyire az emberek viselkedése? S mennyire az Istennel való kapcsolatod?
 - b) Volt olyan rossz az életedben, melyet „kézbe vett” az Isten, s jóra formálta?
 - c) Miért vagy kiért akarsz élni? A családotért? Az élvezetekért? Csak úgy önmagadért? Egy feladatért? Az Istenért? Vagy valami másért?
 - d) Az igehirdetésben két féle definíció is elhangzik a megtéréssel kapcsolatban. Ha e definíciók mellé helyezed az életed, látsz-e változtatnivalót?
 - e) Az apostol az életben egy lehetőséget lát a szolgálatra, a halálban pedig lehetőséget a Jézussal való még szorosabb kapcsolatba kerülésre. Te mit látsz az életben, s mit a halálban?